

κ. Άνθος της Υπομονής, α. Μικρό Διαβολάκι, α. Μικρός Δόγης, α. Αθανάσιος Δάκος, α. Ηρώς του «21», κ. Ροδοπαίος Έλληνόπουλος, α. Τοξότης, α. Κάρις, κ. Ρόδον της Ανατολής, κ. Σουλφίς, κ. Αηλιολομένη Κόρη, κ. Ήλιος της Ελευθερίας, α. Θαλής, α. Ρεύμα του Βοσπόρου, κ. Σημια του Αβέρωφ, α. Κύμα, α. Δούξ της Σπάρτης, α. Κρητισσοπούλα, κ. Το Σβυστό μας Κανδήλι, κ. Μέλλον Προδουπουργός, α. Έλλος του Μέλωντος, α. Άρης, α. Ναυτάκι α. Πατρίς μας Έλλάς, α. Έλλάς του Ρήγα, α. Πανελλήνιος Πόθος, α. Δαυλός του Κανάρη, α. Κοσμοκράτειρα Έλλάς, α. Φύλαξ του Μοριχόβου, α. Άδρα της Μουρίσως, κ. Φιλόπατρις, α. Ονειρο της Πραγματικότητας, κ. Νοσιαλογοσσα Χωτοπούλα, κ. Εξόριστος Άνθις, κ. Ποιμενίς του Άδων, κ. Ανακία, κ. Ελληνική Θεότης, κ. Υϊκή Στοργή, α. Μόνοσις, κ. Βασιλεύς της Ρώμης, α. Στέλλα Βιολάντη, κ. Βασιλεύς των Βαλκανίων, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ούδεις προτάσις δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδευτεί υπό του αντιτύπου ως εξής: Διό τας πρώτας τρεις προτάσεις εκάστου φύλλου λεπτά 25. Αι τας επί πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή 1 λέξη.—Προτείνονται μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχυρόν διά τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ισχυρόν διά τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐνὸς παρανεύσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσὶν οἱ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Μαργαρωμένος Βασιλεὺς (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Κρητισσοπούλαν, Σανθὴν Μουσιμέ, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Σαίαν Ἡραν, Ἑλληνοπούλαν.—ἡ Κραυγὴ Νίκης (0) μὲ Δωδονάτον, Τέλλον Ἄγραν, Μάρωρα τῆς Ἐλευθερίας, Μινιόν—τὸ Ἄνθος τῆς Υπομονῆς (0) μὲ Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας, Ἄδραν τοῦ Φεραίου, Ἀτικὴν Ἄσαν, Ἑλληνικὸν Ἰδιώδες, Ἀράραντον Δόξαν, Δάφνης Στέφανον, Περεά.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μέλλοντα Ἐφρευομένη (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἔσπεδωμά) Ἑλληνικὴν Αἴγλην (εὐχαριστῶ πάρα πολύ δι' ὅσα γράφεις καὶ κάμνεις) Συριανὴν Ἄδραν (βραβεῖα ἔστειλα λέγω εἰς τὸν Τέλλον Ἄγραν, ὅτι τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ τὸν συγχαίρεις ἐπίσης διὰ τὸ ποίημά του.) Σφρηγῶσαν Νέοτητα (ὅ, ἴτο πολύ ἀργά νὰ δημοσιεύθῃ τὸ ποίημά διὰ τὸν Καραμανλάκη) Θερινὴν Βροχὴν (ἐλπίζω νὰ μὲ γράφῃς συχνά) Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων (ἔστειλα εὐχαριστῶ) Ἀναξωγορηθέντα Ἑλληνοπούλαν (εὐχαριστῶ πολύ) Ἄρην (ἐλπίθωσαν ἔστειλα) Ἀθ. Γ. Ἀθανασιάδην (ἔλαθε εὐχαριστῶ) Φάνα (στὸν κ. Παπαδόπουλον πρὸ τετραετίας ἀπενεύθη ὁ Ἄργυρος Σταυρὸς τοῦ Σωτήρος διὰ τὸ ἐνοφελὲς τῆς Διαπλάσεως) Κορυθαίολον Ἐπιτορα (δεχτὸς μετὰ πάσης χαρᾶς) Ναυσιανὸν Μ. (εὐχαριστῶ) βεβαίως εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ὅ, καταλέγεσαι) Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν (ἐλπίζω νὰ μὲ γράφῃς συχνά) Κραυγὴν Νίκης (ἔλαθε εὐχαριστῶ) Ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας (εὐχαριστῶ πολύ) Νεράϊδαν τοῦ Εὐξείνου (τὰ ἔλαθε καὶ ἔστειλα) Ποιτικὴ τῆς Γενόμοσιος (μόνον αὐτὰ τὰ δύο σοὺ ἔστειλα) Σανθὴν Ἑλληνοπούλαν (τὴν ἔστειλα) Μαινόμενον Κύμα (ἔλαθε εὐχαριστῶ) Ἐν Τούτῳ Νίκα (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀριάδην Μ. Σταυρ. (διεδίδωσα εἰς τὴν Καν Ἄγραν Τριανταφυλλίδου τὰς δύο δραχμὰς μὲ τὴν ἐπιστολήν σου) Κασταλλὴν Πηγὴν, Μαρουδιῶν Χο. Σ., Στρατηλάτην Μακεδονίας, Ἀνακίαν, Τέλλον Ἄγραν, Ἑλλάδα τοῦ Μέλωντος κ.τ.λ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθε μετὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου (Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου)

1. Δεξιόγραφος

Ἐν τοπικὸν ἐπίσημα μὲ ζῶον συννήθη Καὶ ἐν ὄρατον ἔρπετον εὐθὺς ἐφανερῶθη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλακος τοῦ Μοριχόβου

2. Συλλαβογράφος

Δύο ζῶα ἂν θελήσης νὰ τὰ βάλῃς ἐπὶ σειρά, Ἄμοισήν θὰ σχηματίσῃς ποὺ θὰ παίρνῃς τακτικά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδοναίου

3. Μεταγραμματισμὸς

Μὲ Ο χορδιζομαι Μὲ Β ξεφυλλίζομαι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι

4. Αἴνigma

Τρωτικὸν εἶμαι καὶ πετῶ, ἄλλα πτερῶν στεροῦμαι, μὰ καὶ τὸ σκότος τὸ πολὺ μὰ καὶ τὸ φῶς φοβοῦμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεσπότου τοῦ Μιστρέ

5. Γωνία μετὰ πυραμίδος

- + * * * * = Νῆσος τ. Μεσογείου.
- + * * * * = Ἱερεία.
- + * * * * = Μέρος κατάφυτον.
- + * * * * = Δημητριακὸς καρπός.
- + * * * * = Ἐπίθετον ὀρηκτικῆς.

Εἰς τὴν πυραμίδα ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ναναγινώσκονται: σύμφωνον, ἐπίθετον, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. Καθῆτος δὲ ὅλη εὐφλεκτός.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδιῶς Χο. Σουβαλιτζή

6. Κυβδόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον

- 1.—Ὁ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἀγὼν ἦτο ἄριστος.
- 2.—Τὰ χρώματα τῆς Ἱριδος εἶνε ἐπτά.
- 3.—Ὁ ἀτμός εἶνε ἡ κινήτηρος δύναμις τῶν πλοίων.
- 4.—Ὁ Ἄρης ἀρχαῖος ἦτο θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ

7. Λαγοπαίγιον

Ποία πόλις σὲ διατάσσει νὰ ὑφωθῆς εἰς τὸν ἄερα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

8. Διπλὴ Μεσοσιχίς

Ἐκ τῶν δύο μεσολίων γραμμάτων τῶν κάτωθι ζητούμενον λέξων τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν ἀμερικανικὴν πολιτείαν, τὰ δὲ δευτέρῃ ἡκειρον.

- 1, Ὅρος. 2, Στοιχεῖον τοῦ ἀλφαδήτου. 3, Ἄτριον συμπεπικνωμένον. 4, Ρωμαϊκὸν νόμισμα, 5, Ὀθσαυροφύλαξ. 6, Ὀσπριον. 7, Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Δ. Πίση.

9. Φωνηεντολίπον

πς - κκ - φρξ - στρβ - κρβλ - βγζ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέγγου Χελιδόνος

10. Γρίφος

οἰκοι	οἰκοι	1	1	1
οἰκοι	οἰκοι	1	1	1
οἰκοι	οἰκοι	1	1	1
οἰκοι	οἰκοι	1	1	1
οἰκοι	οἰκοι	1	1	1
οἰκοι	οἰκοι	1	1	1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς τοῦ 21

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ποῖο γνήσιο Ἑλληνοπούλο θὰ θελήσῃ νὰρ-νηθῇ τὴν ψῆφόν του τὴν ἄσπρη, γιὰ τὴν μεγάλην κ' Ἐνδοξὸν Ἑλλάδα; Τίνας τὸ χέρι θὰ μαυρίσῃ τοὺς γλυκοὺς τοῦ Ρήγα πό-θους, ποὺ σάρκα τῶρα καὶ ὀστά ἀρχίζει νὰ τοὺς δίδῃ τοῦ θρόνου μας βλαστάρη, ὁ χρυσὸς μας; Κωνσταντῖνος;

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ (ΙΓ', 1)

Ἀσπρο, ὄλοι ἄσπρο στοῦ Κανάρη τὸν Δαυλὸ ποὺ ἀκόρπισε τὰ σκότη τῆς σιλαβιάς καὶ προχθὲς ἀκόμη μὲ τὸν Βόσσην ξανάδειξε στὸν κόσμο τί μπορεί νὰ κατορθώσῃ ἡ χρυσὴ μας ἡ Ἑλλάς.

ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ (ΙΓ', 2)

ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΕΛΛΑΣ

Ὅλοι τῶρα ψῆφον κ' ὑποστήριξιν στήν Πατρίδα μας Ἑλλάδα. Ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς. (ΙΓ', 3)

Παμφιλιτῆ Ἀηλιολομένη Κόρη, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου δέξου χίλιες δολοθερίας εὐ-χῆς.—Αἱ ἀδελφαὶ Τριανταφυλλίου. (ΙΓ', 4)

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Μόνον ψηφίζοντες τὰ κάτωθι ψευδώνυμα παρὰ «ΦΡΙΑΜΒΟΥ» ὑποστηρίζόμενα, θελετε τύχει βραβεῖου ἐκλογέως:

- ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ
- ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
- ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
- ΟΝΕΙΡΕΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ (ΙΓ', 5)

ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ ΔΟΣΘΕΜΕΝΗ ΓΑΛΛΟΛΕΥΚΗ

Ἐποψηφίαι δημοψηφίσματος τελικῆς ἐκλογῆς.

ΗΡΩΪΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

Κυανὴ ὑποψηφία (ΙΓ', 7)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 51ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 5)

ΛΘΗΝΩΝ: Ἐνετυμένη Ἑλληνοπούλα, Μυ. Α. Ζίννης, Ἑλένη Δ. Κολοτσόρου, Ἑλλη Π. Σούτσου, Χ. Κ. Δεμερτζής, Πίπη Ι. Γιαμούρης, Κάκια Γο. Ἐνοπούλου, Πίπτινα Μπέικα, Π. Οικονομοπούλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθ. Α. Μαργακός. ΒΟΛΟΥ: Ἐσταθ. Θ. Ζηργάνου. ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Ἰνᾶ Καστρινογιαννάκη. ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινο Νουτόπουλο, Ι. Α. Παπαοικονομοπούλος. ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νίκος Β. Κούσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφορτῶν ὁρθὴν τὴν ἑλπίαν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν ἀποστολὴν καὶ ἐληφοθή ὁ ἔν Ἀθῆνας ΠΙΠΗΣ Ι. ΠΙΑΜΟΥΖΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1912,

κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ . . . φρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τριμήνιος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τριμήνιος . . . 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῶ. 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 16</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδος Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον</p>
--	---	---

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ὁ μαῦρος, ὁ ὁποῖος ἔτρεξεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του, ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγων φέρων βαρῶν βαλάντιον, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Καλιόστρου ἐρρίψεν ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ πρακτοῦ τῆς πόλεως, λέγων:

— Μυλόρδε, ὅσα θέλετε: Ἐνα τάλληρον, ἢ χίλια λουδοβίκια ἐκλέξατε.

— Δέχομαι τὰ χίλια λουδοβίκια, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Πέρου, μοιράζων χαρτιά. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ κ. Καλιόστρου εἶχε σιρῆσῃ τὴν ράχιν εἰς τὸ τραπέζι κατόπιν, ἡσυχῶς, μόλις ἐβγήκαν τὰ χαρτιά, χωρὶς νὰ κάμῃ κανὲν κίνημα διὰ νὰ ἰδῇ, ἀνήγγειλεν:

Βλέπετε λοιπόν, Μυλόρδε, διατί δὲν παίζω ποτέ; (Σελ. 13, στ. 6)

— Ἄσσοι καὶ δεκάρι. Ἐχάσατε, Μυλόρδε.

— Πάρολι! οὐρλιασεν ὁ Ἄγγλος μαιώδης.

— Ἄν θέλετε, δύο χίλια ἄδες λουδοβίκια . . . Σῆς προειδοποιῶ ὅμως . . .

Ὁ πείσμα Ἄγγλος δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ περισσότερα καὶ ἐτράβηξε καὶ πάλιν χαρτιά, λαμβάνων διὰ τὸν ἑαυτὸν του μίαν φιογύραν καὶ εἶδων ἕνα ἄσσον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ ὁποῖος ἀπαθῆς πάντοτε τοῦ εἶπε:

— Βλέπετε λοιπόν, Μυλόρδε, διατί δὲν παίζω ποτέ; Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ λόρδος Πέρου δὲν ἐπέμεινε. Ἐκὺ τῆς τὸν ἀντίπαλόν του μὲ κάποιον σεβασμὸν καὶ στραφίς πρὸς τὸν Λωζέν, ἐξηκολούθησε μαζί του το πατιγιότι. Συγχρόνως ὁ κ. Καλιόστρου ἐτυλίχθη μὲ τὸν πλατύν, γουγιτόν του μανδύαν, τὸν ὁποῖον ἐφορεῦσε μὲ ὄλην τὴν ζέσην ποὺ εἶχε σίλευεν εἰς τὸ δωμάτιον, κ' ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του.

Ἐνας τζόκευ πρὸς πεντακόσια λουδοβίκια.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ὁ Ἄγγλος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀσυχία κατεδίωκεν ἄμειλικτως, ἐσπρωξεν ἐμπρός του ἕνα θαυμασιὸν διαμάντι, τὸ ὁποῖον ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ δάκτυλόν του. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔχασε καὶ αὐτὸ, εἶπε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν δούκα Λωζέν:

— Κύριε, δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, ἄς σταματήσωμεν, Μυλόρδε.

— Καθόλου, εἶπεν ὁ Ἄγγλος μὲ τὸ πείσμα ἐκείνο τὸ ἰδιόζον εἰς τὴν φυλὴν του ἐγὼ θέλω νὰ παίξω ἀκόμη.

Ἐφαξε διαδοχικῶς ὅλα του τὰ θυλάκια καὶ βεβαιωθεὶς ὅτι ἦσαν κενά, ἐκραξε κατὰ τὸ σῆνθηες:

— Μπόμπη!

«Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω περισσότερα». (Σελ. 14, στ. γ.)

Τὸ παιδίον προσέτραξεν ὁ λόρδος τὸ ἐκῦτταξε μίαν στιγμὴν καὶ ἐξάφνα μίαν παράδοξον ἰδέαν ἐβλάστησεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, θολωμένην κάπως καὶ ἀπὸ τὴν ἀφθονον σαμπάνιαν ποὺ εἶχε πιθ.

— Δούξ, εἶπε, βλέπετε αὐτὸ τὸ παιδί; εἶνε ὁ μικρὸς μου τζόκευ, υἱὸς ἐνὸς τῶν καλλήγων μου. Εἶνε δικό μου καὶ τὸ ἀγαποῦσα πολύ, γιατί καβαλίζει θαυμάσια τὰ ἄλογά μου εἰς τὰς κούρσες.

— Χαίρω πολύ, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μειδιῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐνοῆ ποῦ ἔπεινε ὁ πρόλογος αὐτὸς τοῦ προσκεκλημένου του.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δούξ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄγγλος ἀπαθέστατα, παίζω τὸν τζόκευ μου διὰ πεντακόσια λουδοβίκια, εἴν τὸν δέχεσθε.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ πρότασις κατέπληξεν ὄλην τὴν ὀμήγγυριν.

Μεθ' ὄλην τὴν περιφρόνησιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειτο ἐν Γαλλίᾳ, ὀλίγα εἶη πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, καθὲς ἄνθρωπος μὴ καλογεννημένος, μὴ ἀνήκων δηλαδὴ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, δὲν ἠκούσθη ἕως ποτὲ νὰ παίξουν ἐπὶ χαρτιά εἶνα παιδί, ἔστω καὶ ὑπὲρ τῆν.

Ἄλλ' εἰ παίζεται εἶχον φθόνη πλεονεξίας καὶ παροτρυνόμενος ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν :

— Ἔστω, μυλόρδε ! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια. Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδί δὲν ἐφαινετο συναισθητικὸς καὶ ἀποδοτικὸς ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν :

— Ἔστω, μυλόρδε ! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια. Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδί δὲν ἐφαινετο συναισθητικὸς καὶ ἀποδοτικὸς ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν :

— Ἔστω, μυλόρδε ! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια. Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδί δὲν ἐφαινετο συναισθητικὸς καὶ ἀποδοτικὸς ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν :

— Ἔστω, μυλόρδε ! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια. Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδί δὲν ἐφαινετο συναισθητικὸς καὶ ἀποδοτικὸς ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν :

— Ἔστω, μυλόρδε ! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια. Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδί δὲν ἐφαινετο συναισθητικὸς καὶ ἀποδοτικὸς ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν :

— Ἔστω, μυλόρδε ! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια. Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Τὸ παιδί δὲν ἐφαινετο συναισθητικὸς καὶ ἀποδοτικὸς ἀπὸ τὸν κόμητα Δαρτουά, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει τὴν ἀστείότητα πολὺ διασκεδαστικὴν, ὁ δούξ Λωζὲν εἰς τὸ τέλος εἶπεν :

— Ἔστω, μυλόρδε ! δέχομαι τὸν μικρὸν τζόκευ διὰ πεντακόσια λουδοβίκια. Ἐνδὸς μόνον δὲν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ μικροῦ Μπόμπη.

Ἐκέρδιεν ἕνα βραβεῖον μετὰ τὸ ὄρατον τοῦ ἀλογοῦ (Σελ. 15, στ. α')

νον τὴν σημασίαν ποιεῖτε τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον θὰ ἐβγαίνει τώρα. Καὶ ὅμως μετὰ αὐτὸ ἐπαίξετο ὀλόκληρος ἡ ζωὴ του.

— Ὅκτω κόμπα, φάντες μπαστοῦνι ! — Γκόντεμ ! ἐπιθύρουν ὁ Ἄγγλος, πάλι ἔχασα ! Δούξ, ὁ τζόκευ μου εἶνε δικός σας !

Κατόπιν στραφεὶς πρὸς τὸ παιδίον, τῷ εἶπεν, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε τὸ ἀπλοῦστερον πρῶγμα τοῦ κόσμου.

— Μπόμπη, θὰ μείνης μετὰ τὸν κύριον δοῦκα... Ἄς φέρουν τὸ ἀμάξι μου, θέλω νὰ κοιμηθῶ καλῆ νύκτα !

Ὁ λόρδος ἐσηκώθη καὶ ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ ὑπόκωφος κρότος τῆς ἀμάξης, ἡ ὁποία ἀπεμακρύνετο ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἡ ἀναχώρησις αὐτῆ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως. Ὅλοι εἰ εὐγενεῖς παῖκται ἀπεχαιρέτησαν τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὸν εὐχαρίστησαν διὰ τὴν φιλοξενίαν του.

Τελευταῖος ἀπῆλθεν ὁ κόμης Αὐατρέν, μετὰ δυσκολίας ἀπάγων τὸν λύκον του, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ καθῆσθαι ἀκόμη κοντὰ εἰς τὸ τζάκι. Μερικὲς λουριεὶς τὸν ἠνάγκασαν ἐπὶ τέλους νὰ τὸ ἀποφασίσῃ καὶ τὸ δυστυχὲς ζῆλον, συρμένον ὑπὸ τοῦ μικροῦ λακέ, ἠκολούθησε γογγύζον τὸν κύριόν του.

Εἰς τὴν τραπεζαρίαν δὲν ἔμενον παρὰ ὁ δούξ Λωζὲν καὶ ὁ Καλιόστρου, ἀκίνητος πάντοτε καὶ σιωπηλὸς εἰς τὴν πολυθρόναν του, μετὰ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ κανόν.

Ὅσον διὰ τὸν Μπόμπη, ἀκίνητος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου τὸν εἶχε καθήλωσθαι ἡ τελευταία διαταγὴ τοῦ λόρδου Πέρου, ἐπερίμενε τώρα νὰ τὸν διατάξῃ ὁ νέος του κύριος, δούξ Λωζὲν.

Ἡ προφητεία τοῦ Καλιόστρου

Ὁ δούξ ὅμως ἐφαινετο ὡς νὰ ἐλητμόνησε τελείως τὸ τελευταῖόν του κέρδος. Καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης, ἐμετροῦσε τὰ χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κερδίσει εἰς τὸ παιγνίδι, καὶ τὰ ἐποστρεῖτο οὕτως κανονικῶς εἰς μικρὰς στήλας. Καὶ ἀφεὶς ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἀνέγραψε φαιδρῶς, ὀμιλῶν μόνος του :

— Χίλια ἑπτακόσια λουδοβίκια !..

Εἶνε κατὶ τί !... Ἔχω τώρα νὰ δώσω εἰς τὸν οἰκονόμον μου, τὸν κύριον Παιῦ, τὸ ποσὸν ποῦ μοῦ γυρεύει.

Ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἠκούσθη τότε ἡ σιγανὴ φωνὴ τοῦ κ. Καλιόστρου.

— Δούξ, δὲν θὰ τοῦ δώσετε οὔτε λεπτό !

Ὁ κύριος Λωζὲν, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ τελευταίου προσκεκλημένου του, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως καὶ τὸν ἤρωτη μετὰ κῆριαν δυσαρδέσειαν :

— Καὶ διατί δὲν θὰ πληρώσω τὸν οἰκονόμον μου ;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, θὰ ξαναχάσετε ὅλα τὰ χρήματα ποῦ εὐρίσκονται ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι, καὶ ἀπὸ τὸ ἀποψινὸ κέρδος σας δὲν θὰ σᾶς μείνη παρὰ αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ χασμουριέται ἐκεῖ πέρα στὴν πόρτα.

Ὁ Λωζὲν ἐκύταξε πρὸς τὴν ὑποδαχθεῖσαν διεύθυνσιν καὶ ἐθυμώθη εἰς τὸ ἀστεῖον τοῦ Ἄγγλου, ὅπως τοῦς ὤμους καὶ εἶπε γελῶν :

— Ὁραία δουλειὰ ἔκαμα ἀπόψε, μετὰ τὴν ἀλήθειαν !

— Ἦσως πολὺ καλλίτερον ἂν ὅ,τι νομίζετε, κύριε δούξ, ἀπεκρίθη ὁ Καλιόστρου σοβαρῶς.

Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆ ἔκαμε τὸν δοῦκα

σκεπτικόν. Ἐπίστευε καὶ αὐτὸς τὴν μυστηριώδη δύναμιν, τὴν ὁποῖαν ὅλος ὁ κόσμος ἀπέδιδε τότε εἰς τὸν Καλιόστρου. Ἐγνώριζε τὴν φήμην του ὡς μάγου, ὡς ἀλχημιστοῦ κατέχοντος μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἔλεγον διαβολικά. Διὰ τοῦτο, ἔχι χωρίς κάποιαν συγκίνησιν, τὸν ἠρώτησε :

— Ἀλήθεια, κύριε Καλιόστρου ; Ἐλάτε λοιπὸν, τώρα εἰμίθε μόνος καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἐμιλήτε μ' αἰνίγματα. Πῆτέ μου εἰληρικῶς, διατί ἔκαμα καλὴν δουλειάν μετὰ τὸ νὰ κερδίσω τὸν μικρὸν αὐτὸν τζόκευ, ὁ ὁποῖος, τὸ ὁμολογῶ, πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ χρειάζεται καθόλου ;

Ὁ μάγος ἐδίστασε πρὶν ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα, ἀφεὶς ἔμεινε μίαν στιγμὴν σιωπηλός, μετὰ τὸ βλέμμα φωτεινὸν καὶ ἀκίνητον, τὸ ἀπεφάσισε. Καὶ τότε ὁ Μπόμπη μετὰ τὴν μεγαλητέραν ἐκπλήξιν, ἤκουσε τὰ λόγια αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀπεφάσιζαν περὶ τῆς τύχης του :

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε, κύριε δούξ, διατί νομίζω ὅτι εἴχατε τύχη νὰ κερδίσετε εἰς τὸ φαραῶ αὐτὸ τὸ παιδί ;

— Τὸ ἐπιθυμῶ πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Λωζὲν.

— Ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς εἶπω, θὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ μυστήρια δυσάρεστα ;

— Τότε ἀκόμη περισσότερον.

Ὁ κ. Καλιόστρου ἀφῆσε τότε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ στόμα του αἱ φοβερὰ αὐτὰ λέξεις :

— Κύριε δούξ, ἀναγινώσκω εἰς τὸ μέλλον σας, ὅτι θάποθάνετε βίαιον θάνατον.

— Ὡ διάβολε ! ἐκάγχασεν ὁ δούξ ὀραία προφητεία !.. θάποθάνω εἰς τὸν πόλεμον... Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ προφητεύσῃ κανεὶς εἰς ἕνα στρατιώτην τέτοιον τέλος !

Ὁ μάγος ὑπέλαβεν :

— Ὅχι ! δὲν θάποθάνετε εἰς τὸν πόλεμον. Θάποθάνετε εἰς τὴν Γαλλίαν, φονευόμενος ἀπὸ Γάλλους... ἀλλὰ τὸ παιδί αὐτὸ θὰ σᾶς σώσῃ.

Ὁ Λωζὲν ἤρχισε νὰ γελά θορυβωδῶς.

— Ἡ προφητεία σας, εἶπε, στερεῖται σαφηνείας, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι αἱ προφητεῖαι. Ἄν τὸ παιδί αὐτὸ με σώσῃ, δὲν θάποθάνω καὶ ἂν ἀποθάνω, πῶς θὰ με σώσῃ ;

Ὁ Καλιόστρου δὲν συνερίσθη τὰς εἰρωνείας τοῦ οἰκοδεσπότη ἔτυλιχθη μετὰ τὸν μεγάλον γουνοῦν μανδύαν του, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφηνεν οὐτετόκαλοκαίρι, κλιπὸ τὸ κατῶφλι τῆς θύρας ἀπεκρίθη ἠούχως :

— Ὑψηλότατε, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω περισσότερον ἀπόψε, διότι βλέπω μὲν καθαρὰ ὅ,τι σᾶς ἀπεκάλυψα, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο. Πιστεῦσατέ μου ὅμως καὶ διατηρήσατε τὸν μικρὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῆν, τὸν ὁποῖον σᾶς ἐχάρισεν ἡ τύχη. Εἶνε δῶρον πολύτιμον. Θὰ

παίξῃ, εἰς τὴν ζωὴν σας ῥόλον σπουδαῖον καὶ εὐεργετικόν... Χαίρειτε !

Μετὰ αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἀνείχε τὴν θύραν καὶ ἐξήφρανε τὴν θύραν.

Ὁ Μπόμπη εἶπε τζόκευ... ὄχι λακέ !

Ὁ δούξ Λωζὲν ἔμεινε μίαν στιγμὴν σιωπηλός, κρατῶν τὴν κεφαλὴν του, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ τοῦ ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ ἀπαίσια προφητεία. Γρήγορα ὅμως ἀπέβηξεν τὴν μεταγχολιαν αὐτῆν, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἦτο συνήθης, καὶ ἐσφύριξε τὸν σκοπόν ἐνδὸς πολεμικοῦ ἐμβατηρίου. Εἰς τὸ κενὸν δωμάτιον, ὅπου τὰ κηρία, φθάνοντα εἰς τὸ τέλος των, ἤρχισαν ἤδη νὰ σβύνουν, πορτίτησεν τότε τὸν μικρὸν τζόκευ, ὄρθον πάντοτε καὶ ἀκίνητον, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ κυρίου του, ἐφαινετο περιμένων τὰς διαταγὰς του.

— Ἐ, εἶπε πρὸς τὸ παιδίον, δὲν κουβεντιάζουμε λιγάκι, νὰ γνωρισθῶμε ;

— Ὡλλ ράϊτ ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ μετὰ χαρᾶς.

— Πῶς σὲ λένε ;

— Μπόμπη.

— Ἄ, ναί, ἀλήθεια ! ἔκαμε ὁ Λωζὲν, μιαιόμενος τὸν λόρδον Πέρου, ὅταν ἔστεινε τὸ ποτῆρι του : « Μπόμπη, σαμπάνια ! »

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ :

— Πῶς χρονῶν εἶσαι ;

— Δώδεκα.

— Ὅμιλεῖς καλὰ τὰ Γαλλικά ;

— Ὅχι τόσο καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπη... τὰ ἐννοῶ ὅμως ὅλα καὶ μαθαίνω γρήγορα.

— Τί ξέρεις νὰ κάνης ;

— Εἶμαι τζόκευ.

— Δηλαδὴ καταγίνεσαι μετὰ ἄλογα ;

— Μετὰ τὰ ἄλογα τῶν ἵπποδρομιῶν, μάλιστα, διῶρθωσεν ὁ Μπόμπη. Μόνον κούρσες... χίπ, χίπ, οὔρρα !

Διηγήθη τότε, μισὰ Ἀγγλικά καὶ μισὰ Γαλλικά, ὅτι ἦτο υἱὸς ἐνδὸς τῶν πολυαριθμῶν κολήγων τοῦ λόρδου Πέρου εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Ἔσσεξ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ κύριός του, ὁ ὁποῖος εἶχε μανίαν μετὰ τὰς ἵπποδρομίας, ἀπεφάσισε νὰ τὸν κάμῃ τζόκευ. Τὸν ἀνέθροψεν ἐπιτηδὲς δι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, διὰ τὸ ὅτι δὲν ἐχρειάζετο νὰ εἶνε μεγαλόσωμος, ἀπαιτοῦσεν ὅμως πολλὴν δύναμιν καὶ ἀδιατάρακτον ψυχραιμίαν, μαζὶ μετὰ τὴν ἀσφάλειαν. Τοῦ ἔδιδαν λοιπὸν νὰ πίνῃ τζίν, πολὺ τζίν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μεγαλώσῃ, κατόπιν τὸν ἔμαθαν νὰ καθαλιεύῃ, ὑψηλὰ ἄλογα, ἰσχνὰ, ποῦ ἔτρεχαν γρηγορώτερα ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶχεν ἰδῆ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐλαβε μάλιστα μέρος, ὡς τζόκευ, εἰς τὰς ἵπποδρομίας τοῦ Νιου-μέρκετ καὶ ἐκέρδιεν ἕνα βραβεῖον πεντακοσίων γινεῶν μετὰ τὸ ὄρατον τοῦ ἀλογοῦ Πέρτενερ. Βεβαίως θὰ ἐκέρδιζε καὶ

ἄλλο, ἐὰν ὁ λόρδος Πέρου δὲν εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ τὸν πάρῃ μαζὶ του εἰς τὸ Παρίσι. Δὲν ἤξευρον ἀκριβῶς διατί, ἴσως ὁμοῦ διότι ὁ πλοῦσιος Ἄγγλος εἶχε σκοπὸν νὰ εἰσαγάγῃ τὰς ἵπποδρομίας εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστοι ὅπως ἐγίνοντο πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐνῶ ὁ μικρὸς διηγείτο οὕτω τὴν ἱστορίαν του, ὁ Λωζὲν τὸν ἐκτύταξεν ὀλονὲν μετὰ περισσότερον ἐνδιαφέρον. Τὸ μόλις δωδεκαετὴς αὐτὸ παιδί τῷ ἐφαινετο πραγματικῶς δυνατὸν, ἔξυπνον καὶ προικισμένον μετὰ σοβαρότητα ἀνωτέρην τῆς ἡλικίας του. Μετὰ ὄλην τὴν δυσκολίαν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὀμιλοῦσε τὰ Γαλλικά, ὁ μικρὸς κατάρθωνε νὰ ἐκφράζεται θαυμάσια, ἀντικαθιστῶν διὰ ζωηρᾶς μιμικῆς τὰς λέξεις ποῦ δὲν ἤξευρε.

Τέλος πάντων ὁ δούξ, ὑπὸ τὴν ἐπιδρασιν ἄλλως τῶν συμβουλῶν τοῦ Καλιόστρου, ἐγοητεύθη τελείως ἀπὸ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ἀπὸ τὸ ἀποφασιστικὸν ὄψος, ἀπὸ τὸ εἰλικρινὲς καὶ συμπαθητικὸν μειδίαμα, ἀπὸ τὴν φλογερὴν ἡρεμίαν τοῦ νεαροῦ τοῦ συνομιλήτου, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὠρισμένως δὲν ἦτο ἀνάξιον λόγῳ τὸ ἀποψινὸν του κέρδος. Διὰ τοῦτο μετὰ τόνον σχεδὸν φιλικὸν τοῦ εἶπε :

— Μπόμπη, ἐνόησες τί συνέβη πρὸ ὀλίγου ἐδῶ ; Ὁ λόρδος Πέρου σ' ἐπαίξε στα χαρτιά καὶ σ' ἔχασε. Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Γουέλλ, ἀπεκρίθη τὸ παιδί. Ἐνόησα.

— Εἶσαι εὐχρησισμένος ποῦ θὰ μείνης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΡΩΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΛΕΜΟΣ μᾶς σφύρησεν ἕνα ἔξυπνον ποιητὴν, ἕνα θαυμαστὸν ἄνθρωπον, ἕνα λαμπρὸν φίλον. Εἶνε ὁ καρικουράτος Λαυρέντιος Μαβίλλης, λοχαγὸς τῶν Γαριβαλδινῶν, ὁ ὁποῖος ἔφρονε εὐθὺς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰματηρᾶς ἐνδόξους μάχας τῆς Ἡπείρου. Μία σφαῖρα τοῦ ἐτρέπησε τὰς παρειάς, μία ἄλλη ἐσφηνώθη εἰς τὸν λάρυγγά του καὶ μετὰ

ὄλην τὴν αἰμορραγίαν ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ἐξεκίνησε μόνος διὰ τὸ νοσοκομεῖον. Κάπου ἐκεῖ συνήντησε τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν εἶδε πληγωμένον, τοῦ ἐφώνησε διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ :

— Ἐβίβα, Μαβίλλη ! ἐβίβα !

Κατέβαλε μίαν τελευταίαν προσπάθειαν διὰ νὰ φθάσῃ μέγιστον τοῦ στρατηγῶν του, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσεν. Ἐπεσον ἐπιμοθῆναι. Καὶ λέγουσιν, διὰ πρὶν ἐξουχίαν, κατόρθωσεν νὰ προσφέρῃ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις : « Ἐπερίμενε ὅλας τὰς τιμὰς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν νάποθάνω μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου ! » Δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ φράσις εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶπε, διότι ἀλλοῦ τὴν εἶδα διαφρετικῶς. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν τὴν διετύπωσεν, ἦτο μία φράσις μαρτυροῦσα τὴν εὐδαίμονισιν ποῦ τοῦ ἐπροξενούσεν ὁ θάνατός του. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε φαντασθῆ ὠραιότερον ὁ ποιητὴς, ὁ ὁποῖος ἦτο συγγενὸς καὶ ἠρώς ! Ἐλαβε μέρος καὶ εἰς ἄλλους πολέμους. Τῷ 1897 ἦτο πάλιν ἐθελοντὴς ἐρυθροχίτων. Ἄλλ' αἱ ἐχθρῖκαί σφαῖραι τοῦ εἶχον τότε σφισθῆ. Κ' ἐνῶ ἐζούσε τὴν ἡττοχὴν καὶ εἰρηκτικὴν ζωὴν τοῦ πιητοῦ, νομίζων ὅτι δὲν θὰ τοῦ εἶδιδετο πλέον εὐκαιρία νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα, — ἦτο καὶ προχωρημένης ἡλικίας ἄνθρωπος, μετὰ ἀσημένια πλέον μαλλιά, — ἰδοὺ ἔξαφνα ὁ ἀπρόσποτος αὐτοῦς πόλεμος, ὁ μέγας, ὁ λαμπρὸς, ὁ νικηφόρος. Ἀνεπίστως, ὁ γηραιὸς Μαβίλλης ἠμπόρεσε πάλιν νὰ περιβληθῇ τὴν ἀγαπημένην του στολὴν καὶ εὐτύχησε νάποθάνῃ μαχόμενος καὶ νικῶν. Δι' αὐτὸ εἶπεν, ὅτι δὲν ἐπερίμενε ποτὲ τόσο μεγάλην τιμὴν καὶ εὐτυχίαν. Ἡ ὠραία ζωὴ του ἔλαβε τὸ ὄρατον τέλος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐταλμαῦσε πλέον νὰ ὀνειρεύεται. Καὶ ἠμπόρεσε νὰ γράψῃ μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ ὠριότερόν του ποίημα.

Ἀλήθεια, ὁ Μαβίλλης ἦτο ἀπὸ τοὺς σπανίους ἐκείνους ποιητὰς, τῶν ὁποῖων καὶ ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ ἕνα ποίημα. Ὁ ῥαῖος ἄνθρωπος, ἀπὸ τοὺς ὠριότερους ποῦ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ, εὐγενὴς, δυνατὸς, γενναῖος, ἀγαθὸς καὶ συγχρότως μεγαλοφυής, ἐζούσεν ὅπως οἱ εὐπατρίδαί τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, πολεμῶν ἐν καιρῷ πολέμου καὶ καλλιερῶν ἐν καιρῷ εἰρήνης τὰ κτήματά του καὶ τὰ γράμματα. Ἦτο τύπος κερκυρικίου ἀρχοντος, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ὀλονὲν ἐκλείπουν. Καὶ ἦτο ἀκόμη τύπος ἐπι

φροσύνη του έφθανε μέχρις ελαττώματος. Έδω έγγώρια εδω όταν ήλθεν ως βουλευτής Κερκύρας εις την Διπλήν Βουλήν, — τότε πού έκαλε και την θαυμασίαν άνεινήν άγρευειν περί του γλωσσικού ζητήματος, την όποιαν με την αυτην προσοχήν κ' ευλάθειαν ήκουσαν και δημοτικισται και καθαρουσιστιάνοι. Κάποτε—δέν θα το λησμονήσω, — ευρέθημεν μαζί εις μίαν φιλολογικην έσπερίδα, όπου μία κυρία καλλιτέχνης άπήγαγει εν από τα ώραίτερα ποιήματά της, την *Αθήνη*. Κατά το διάστημα της άπαγγελίας ο Μαβίλλης, κόκκινος από την έντροπήν του σαν μαθήτρια, ζαρωμένος, έκάθητο όπισω από τους όρθίους άκροατάς, διά να μη τον βλέπουν. Και έπειτα ειπε σιγα προς την καλλιτέχνηδα :

— Άπαγγείλατε τόσον έμορφα το τιποτένιο μου ποιήμα, πού κατήντησε τώρα να μευ άρέση και μένα!

Τι μετριοφροσύνη! Και τί διαφορά από μερικους άλλους πού άπαγγέλουν οι ίδιοι άτελείωτα ποιήματά των, καμαρώνοντες, γαυριώντες και δεχόμενοι καταδεκτικώς τα συγχαρητήρια ως φόρον ελάχιστον έφειλομένου θαυμασμού!..

Διά να λάβετε τώρα και μίαν ιδεάν της ποιήσεως του Μαβίλλη, ιδού παρακάτω εν από τα όλίγα του σονέττα που έδημοσίευσε κάποτε μένα ΜΙ αντί ύπογράφης. — Η «Καλλιπάτειρα» αυτή— έτσι έπιγράφεται—δέν ίσως το καλλιτερόν του' άλλ' είνε θαυμάσιον σονέττον και από εκείνα πού είμπορεί να τ' άννηγήση καθένας.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

«Άρχόντισσα Ροδίτισσα, πώς μπήκες ; Γυναίκες διώχνει μιά συνήθει' άρχαία Έδωθε.— «Έχω εν' άνίψι, τον Ευκλέα, Τρι' αδέρφια, γιού, πατέρα, Όλυμπιονίκες.

Να μ' άφήσετε πρέπει, Έλλανοδικες, Κ' έγω να κάμαρώσω μεσ' στα ώραία Κορμιά, πού για τ' άγριλι του Έρακλέα Παλεύουν, θαυμαστές ψυχές άντρικιες.

Με τις άλλες γυναίκες δέν είμ' όμοια. Στόν αιώνα το σέι μου θα φαντάζει Με της άντριας τ' άμάραντα προνόμια!

Με μάλαμμα γραμμένο το δοξάζει, Σ' άστραφτερό κατεβατό μαρμάρου, Ύμνος χρυσός τ' άθάνατου Πινδάρου.

A. ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΠΑΙΔΙ

[Συνέχεια και τέλος' ιδε σελ. 4]

Έπιστορέφουσα εις το σπίτι, έσφιγγε δυνατωτέρα το χεράκι του Πέτρου διά να μη πέση, όταν έξαφνα ήσθάνθη ένα άλλο χέρι δυνατώτερον να περιβάλλη την μέσην της.

Κάποια γειτόνισσα βέβκια, πού την έλυπήθη, την ήκολούθησε από μακράν και της έδιδε βοήθειαν... Η Μαριάννα ούτε καν έγύρισε να ιδή. Τόσον ήτο λυπημένη ώστε την στιγμήν εκείνην δέν θα είχε την δύναμιν ούτε ν' άπαντήση εις τα παρηγορητικά λόγια της φίλης της...

Ω Θεέ μου, μήπως είνε όνειρον! δυνατή φωνή ψιθυρίζει τ' όνομά της εις τ' αυτί της και ήχηρόν φιλημα άντηχεί εις το μάγουλόν της μαζί με χαρούμενη κραυγήν :

— Μαμά, μαμά, ιδώ είμαστε, ο πα-

«Κατορθώσαμε να φθάσωμε επί τέλους 'ς ένα βράχο» (Σελ. 16, στ. γ')

τέρας κ' έγώ. Μας είχες για χαμένους βέβια.

Η Μαριάννα έριβήθη μήπως τραλάθη από την ευτυχίαν. Άλλά δέν ήτο όνειρον, ήτο πραγματικότης. Μετ' όλίγας στιγμάς έπεριπατούσε, στήριζομένη τρυφώς εις τον βραχίονα του Θωμά, ένω ο Γιαννάκης προχρηίτο του ζεγυριού, κρατών τον μικρόν Πέτρον εις τους ώμους του και τραγουδών χαρούμενος ένα θαλασσινόν άσμα.

Άμα έφθασαν εις το σπίτι, ή γυναίκα τευ φορά άναψε καλήν φωτιάν από φύκια και βούβλα, και όταν ή λαμπρά φλόξ έφώτισε το μικρόν δωμάτιον, έζήτησε ν' άκούση την διήγησιν των περιπετειών και της σωτηρίας των άγαπημένων της.

— Φίλησε το Γιάννη μας της είπεν ο άνδρας της, γιατί αυτός είνε ή αιτία της σωτηρίας και των δυό μας.

— Αυτός ο Γιαννάκης, ο μικρούλης μου, πού τον εύρισκα πολύ μικρόν άκόμα διά να τον πάρης μαζί σου εις το φάριμα;

— Ναι, αυτός, άν δέν ήταν μαζί μου, δέν θα ευρισκόμην εδω αυτην την στιγμήν, άνέκραζε πάλιν ο Θωμάς.

— Τι σās συνέθη λοιπόν ; Μίλητε γρήγορα' βιάζομαι να μάθω.

Και ή Μαριάννα έστράφη με άγωνίαν προς τον άνδρα της :

Ο Θωμάς άφου άναψε την ναυτικήν του πίπαν και έτράβηξε μίαν ρουφηξιάν, ήρχισεν ως εξής :

— Ευρέεις ότι, δυο μέρες άφου βγήκαμε στα άνοικτά να φαρύσουμε ρέγγες, έσηκώθη έξαφνα τρικυμία τόσο δυνατή, ώστε σε λίγες στιγμές βρεθήκαμε αναγκασμένοι να πορκιτήσωμε το φάριμα για κείνη την ήμέρα, να μαζεύσουμε τα πανιά μας, και να προσποθήσωμε να φθάσωμε το γρηγορώτερον σε κανένα λιμάνι, γιατί ή πολύ μικρή μας βάρκα ήταν άνίκανη να παλέψη με τα κύματα εκείνα πού σηκώνοντο σαν βουνά κι έφοβέριζαν κάθε στιγμή να την βουλιάξουν.

Ημαίτε πολύ μακρυνά από την ξηρά και κανένα μέρος δέν μου έρχινετο κατάλληλο διά να προσορμισθώμε. Ο Γιάννης με βοήθησε με όλα του τα δυνατά διά να άντισταθώμε στα στοιχειά πού μας πολεμούσαν τόσο λυσσασμένα. Την στιγμή πού πολεμούσα με το τιμόνι,

διά να βάλω πλώρη προς ένα μικρό κόλπο πού φινόταν εκεί πέρα, ή βάρκα μας έκτύπησε άπάνω σ' ένα ύψαλο κ' έγεινε κομματια. Δέν είχαμε καμμία έλπίδα, θα έβουλιάξαμε σε λίγες στιγμές.

— Πατέρα! μου φωνάζει ο Γιάννης' με τη βοήθεια του Θεού, άς κολυμπήσωμε!

Πέσαμε στα κύματα ήταν καιρός' εις όλίγα λεπτά της ώρας ή βάρκα μας, άφου έστρωγούρισε σαν οβύρα, έδούλιαζε.

Έξαφνα μ' έπιασε ένας δυνατός νευρόπονος' δέν μπορούσα να κάμω κανένα κίνημα' ο μικρός μευ τότε έδιπλασίασε την προσπάθειάν του, μ' έκράτησε από το ένα χέρι και, κολυμβώντας με όλην την δύναμιν πού δίνει ή άπελπισία κατορθώσαμε να φθάσωμε επί τέλους σ' ένα βράχο; πού έσχημάτιζε σαν ένκ νησάκι στη μέση της θάλασσας.

Κ' έγώ πού έπρεπε να ήμαι ο προστάτης του παιδιού μας, έγώ πού επί τέλους ταξείδευσα αρκετές φορές, δέν μπόρεσα να βσταζώ. Μ' έπιασε μιά ζάλη φοβερή, όλα τα πράγματα έγύριζαν διόγυρά μου και χωρίς δύναμι πια έξαπλώθηκα εκεί πάνω στο βράχο. Άν ήμουν μονάχος μευ, θα χανόμουν χωρίς άλλο. Άλλά είχα το Γιάννη μου.

Με περιποιήθηκε όσο μπόρεσε, μευ έδωσε θάρρος, μου έλεγε να έλπίζω, αυτός, ένα παιδι δώδεκα χρονών!..

Πολλές ήμέρες ζήσαμε με χάδαρα και άχιβόδες πού ευτυχώς βρισκαμε σ' εκείνο το βράχο, όταν σήμερα το πρωί είδαμε τον Άγιο Νικόλαο, πού έγύριζε στο λιμάνι, να περνώ σε μικρή απόστασι από εκεί. Τού κάναμε σημάδια και τα είδε. Με πολύν κόπο και ώρθωσε να πλησιάση και να μας πάρη. Σωθήκαμε, αλλά σχεδόν κατεστραμμένοι' τώρα θα ύποχρεωθώ να μπω νούτης σε ξένο πλοίο και δέν ξέρω...

— Λοιπόν, το ξέρω έγώ! άπεκρίθη από το κατώφλι μιά χονδρή συμπαθητική φωνή' το ξέρω έγώ τι αξίζεις εσύ, Θωμά, και ήμουν μάρτυς της γενναιότητος του παιδιού σου. Άν δέχεσαι, από αύριο σε κάνω σύντροφο. Ο Γιάννης θα γίνη μούτσος στο καράκι μας κ' έτσι θα μπόρσης γρήγορα να ξαναγίνης όπως ήσουν και καλλίτερος. Δέχεσαι, σύντροφε ;

Και ο καπετάν Δευτέρης, ο πλουσιώτερος φαρμάς του χωριού, προχωρήσας εις το μέσον του δωματίου, έτεινε με τās τελευταίας λέξεις το μεγάλο του χέρι εις τον κατάπληκτον Θωμάν.

ΑΠΟ ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Z'

Σά βοσκός την πρασινάδα, Σάν άητός ψηλά νάνεβη, Κάθε Ναύτης μίαν Έλλάδα, για πατρίδα του ζηλεύει.

Με νησιά και μ' άκρογιάλια Για να λάμνη τα φτερά του, Και με κόλπους άνθογούλια, Πού είχαν πλάσει τα όνειρά του.

Τέτοια ο Ναύτης μιά πατρίδα Την ποθει, και σκληωμένη Σάν τη 'δη, βαρεία άλυσσιδα Την ψυχή του άλυσσοδενει.

Την ψυχή του πού μίαν ώρα Δέ σκληώνει ή Τρικυμιά, Μήτε οι Άνέμοι, μήτε ή Μπόρα, Μήτε ή Βαρυχειμωνιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

— Άκούς εκεί πού δέν δέχομαι! έψιθύρισεν ο αγαθός θαλασσινός. Με όλην μου την καρδιά!

— Ω Θε' μου! άνέκραξεν ή Μαριάννα' σε μιά μέρα τόση πολλή ευτυχία ; μά τι εκάμαμε για να την αξίζωμε ;..

— Πρώτα-πρώτα, άπεκρίθη ο καπετάν Δευτέρης; ξέρεις ότι για μας τους θαλασσινούς ύπάρχει μιά Πρόνοια' έπειτα ή γενναιότης και ή καλωσύνη των παιδιών φέρνουν πάντα στο σπίτι ευτυχία' δέν είν' έτσι, παιδάκι μου; προσέθεσε, χαϊδεύων την κεφαλήν του Γιαννάκη, ο όποιος εκαμαρώνε διά το δείγμα αυτό της φίλιας εκ μέρους του πλουσιού καπετάνιου.

Η χιρρά έβασίλευεν εις όλα τα πρόσωπα. Άλλά την τελευταίαν λέξιν είπεν ο μικρός Πετράκης, ο όποιος είχε παρακολουθήση σιωπηλός όλην αυτην την μακράν συνομιλίαν. Έξαφνα έτραξε κοντά εις τον Γιαννάκη, του άρπαξε το χέρι, τευ το έράνταξε και με την διαυγή παιδικήν του φωνην έφώναξε :

— Ζήτω ο Γιαννάκης! Ζήτω το γεναίο παιδί!

(Clotilde Leclerc)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κοκκάλινα δακτυλίδια

Τα δακτυλίδια αυτα δέν είνε, όπως θάυπέθειτε κανείς, ούτε από χρυσόν, ούτε από άγγυρον, ούτε καν από γαλικόν. Είνε από

παληά κοκκάλια. Τα κατασκευάζει ένας Γάλλος χωρικός εις τα περίχωρα της Λουδέρης. Κόπτει ένα κόκκαλον εις πολλά τεμάγια και δι' άπλου μοχαιριδίου τα σκαλίζει και τα μεταβάλλει εις δακτυλίδια διαφόρων σχημάτων. Παρόμοια κάμνουν εις την Έλλάδα οι φυλακισμένοι.

Ριζών ιδιοτροπία

Ίδού και ένα δαυκίον περιεργότατον. Έν άλλο δαυκίον, φυτόν ον πλησίον του πρώτου ευτυλιχθη γύρω του και το έ-

κάλυψε με τον περιεργον τρόπον πού βλέπετε εις την εικόνα. Το δαυκίον αυτό ευρέθη εις ένα άγρον εις τα περίχωρα της Γαλλικής Δίλλης. Άς προσεθη λοιπόν εις την πλουσίαν συλλογήν ριζών πού έδημοσιεύσαμεν έως τώρα.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α'.) Πρόβλημα

13	1	6	10
11	5	2	12
16	4	7	11
10	8	3	17

Το τετράγωνον τουτο να χωρισθη εις τέσσαρα ίσα μέρη και εξ αυτών να σχηματισθη έν άλλο τετράγωνον, ούτως ώστε οι επ' αυτευ όρθοί, προστιθέμενοι καθέτως και όριζοντίως, να δίδουν εις όλας τās στήλας άθροισμα 34.

6'.) Παίγνιον

Έστιάη υπό του «Τορπιλλόβου ΙΙ»

ΓΕ	ΦΕΡ	ΠΕ	ΝΙ
ΔΟΣ	ΟΣ	ΓΙ	ΚΗ
ΔΙ	ΤΑΣ	ΤΡΟΣ	ΩΡ

Να συναρμολογηθουν οι άνωτέρω συλλαβαι, ώστε ναποτελεσθουν τα όνόματα τεσσάρων βασιλέων.

γ'.) Δια τούς Γαλλομαθείς

Έστιάη υπό του «Έλληνικού Στρατού»

Aprè reava reenf antprod igue

Άήλωσις : Αί λύσεις—δωρονήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 52ου φυλλαδίου

α'.) Ο χονδρός άθροπος ζυγίζει 110 χιλιόγραμμα. Ο αριθμός φαίνεται μετξύ των όφρων του, εάν άντιστραφη ή εικόνα.—β'.) Ne change pas ton cheval borgne pour un aveugle.—γ'.) Λέων, Τίγρις, Λεοπάρδαλις, Ύαινα.

θησαν) Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ἔσπαθωμα.)
 Θ. Α. Στέφ. (καὶ ὁ περὶ αὐτοῦ κατετάχθη θελοντῆς.) Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθωμα.) Νικητῶσαν Κνωσὸν (ἔγει καλῶς.) Δέσπ. Π. Ρομ. (περιμένω τ' ἀποτελέσματα θ' ἀρχήσου ἀκόμη.) Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην (βραβεύον ἐστελεῖ.) Μελαγχολικῶν Καρδιῶν, Σημῶν τοῦ Ἀβέρωφ, Κόκκινῶν Πλευρῶν κτλ. κτλ.
 Εἰς δὲ ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὰς 10ην Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

με λουδωρεῖς ἀλλ' ὁ τόπος. Μηδὲν συμφορὰν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀδελφῶν. Μετὰ τὴν βροχὴν ἔρχεται ὁ καλὸς καιρὸς. Μὴ μόνον ἐπαινῆς τοὺς ἠναρέτους ἀλλὰ καὶ μίμω.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνοπαίδος
 18. Ἐπιποσύμφωνον
 Ἡ δ**η*α εἰ*ε *η*η* *α*η* *α*α*.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μάχης τοῦ Σαρανταπόρου

Συνδιαμοῦς τοῦ ΚΥΑΝΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ καὶ τοῦ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΑΓΩΝΟΣ,"
ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΝ ΕΝΔΟΣΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
 "Ολοι ἄσπρο!"
 Οἱ ἀρχηγοὶ: Δωδωναῖος, Νέλιε, Εὐγενὲς Ἰδανικόν.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ
 ("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 17)
 ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Α. Τριανταφυλλίδης, Γεώρ. Σπίνης, Κ. Ι. Μελετόπουλος, Μ. Ζίνης, Ἐλένη Δ. Κολοτούρου, Ἐλένη Μαυρομουστάκη, Χρ. Κ. Δεμερτζής, Ἑλλη Π. Σούτσου.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰερμῆν Γ. Βραχνού.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
 ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Βραχνέικα): Τούλα Παπαροπούλου.
 ΑΡΓΟΥΣ: Ἀφ. Α. Μασογκός.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σπ. Ἀλ. Ρόμας.
 ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀγγελὸς Ἀφ. Κίνας.
 ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Α. Παπαδιαμαντόπουλος, Πατριὸ Ναυτοπούλου.
 ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσὴ Π. Κοκκίνου, Μαρία Α. Ζιγγη, Δημήτρα Εὐθ. Σεβλιάνου, Γεωργία Κ. Ζόρα, Νικολέττα Κ. Ντάλα, Μαρία Σταματοπούλου, Κυριακοῦλα Ἀνδριανοπούλου, Γεωργία Δ. Φαγκοδημητροπούλου, Ζωὴ Π. Κριωνιάτου, Νικολέττα Δ. Καρμιλιέτσου, Βασιλικὴ Γιούργα, Θεοδώρα Κ. Λάλατα, Ἀγγελικὴ Ζελαίου, Ἀνθῆ Α. Μπελοῦση, Μαρία Λαλοῦντα, Κυτίνα Γιαννοπούλου, Χρυσάνθη Νταή.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σωκράτης Μιχαήλιδης.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Τῶν εὐρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρώσεια καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν Πύργῳ ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου. Πλεονάζον δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διακόσμησης τοῦ 1912, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

13ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου (Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ἰανουαρίου)

11. Συλλαβόγραφος
Νὶ καὶ Α ἐνώω, πόλιν φανερώω.
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

12. Μεταγραφισμὸς
Λάβδρα βγάξω καὶ φὶ βράξω καὶ τὸ βλέπω καὶ θαυμάξω, πῶς τὸ ζῶν τὸ φρικτὸν ἔγιν' εὐμορφον φυτὸν!
*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

13. Στοιχειοτονόγραφος
Ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἀν' κόψης τὸ κεφάλι, μὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου μας εὐθὺς θά ξεπροβάλλῃ.
*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλατείας

14. Κυβόλεξον Συλλαβικόν
Δίδει τὸ πρῶτόν μου καρπὸν ὠραῖον καὶ γλυκὺ. Μέσα στὰ δόξα ἄγριον τὸ δευτέρον μου κα- τοικεῖ. Κ' εἰς τὸ Αἶγατον τὸ τρίτον μου νῆσος ἔλ- ληνικῆ.
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

15. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 1 5 6 2 7 = Ἀυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου
1 2 3 4 5 2 7 = Μῆν.
1 2 6 = Ἄνθος.
6 5 2 7 = Οἶκος Θεοῦ.
2 7 6 2 7 = Ποτόν.
*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος

16. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας
— Γιάννη, Κώστα, Ἐλένη! πῶς τὸ λένε τὸ παιδί αὐτό;
— Ποιό;
— Ἐκεῖνο πῶς σὰς εἶπα!
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῆονος

17. Κενυρμένον ἀπόφθεγμα
Εἰς μέγα κακὸν μέγα φάρμακον. Πᾶν τὸ λάμπρον οὐκ ἔστι χρυσός. Σέβου γῆρας. Οὐ σὺ

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

Στοὺς φιλάτους Ἑλληνικὴ Καρδιά καὶ Ὀνειρεμένη Πατρίδα, γιὰ τὴν γιορτῆ τους, εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ.
Κων. Δ. Στουμπιάδης. (17, 8)

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ
Κνωροὶ Ἰποψήφιοι (17, 9)

Ἑλληνοπούλα! ἂν μέσα σας πάλῃ Ἑλληνικὴ καρδιά, ψηφίσαιε τὴν:
ΓΛΥΚΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ
καὶ ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

Ἐνεκεν ἀπροσεξίας παρελείφθη ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ τὸ ψευδώνυμον
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
«Σύλλογος Θοράμβος» (17, 11)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ"
Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὅλους τοὺς ψηφισάντας κατὰ τὴν Γ' προκριματικὴν ἐκλογὴν τοὺς ὑποψηφίους μας. Ἐπιζήσομεν δὲ νὰ τυχόν καὶ κατὰ τὴν Δ' τελικὴν ἐκλογὴν οἱ ὑποψήφιοί μας:
Δοξασμένη Γαλανόλευκη
Ἡρώϊς τοῦ Σουλίου

Ἰπποδομῆς τῆς Ἐλευθερίας
τῆς πλήρους ὑποστηρίξεως ὅλων ἐκείνων ἐντὸς τῶν ὁποίων πάλῃ εἴ ἑλληνικὴ καρδιά.

Φθινοπωρινὴ Δύσις, πῶς εὐρίσκειται;
Στείλε μου τὴν διεύθυνσίν σου.
Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου. (17, 13)

Ἀγαπητὴ Νέα Ἑλλάς, ἐγκαρδίως καὶ εὐχρινεῖς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ τῆς ὀνομαστικῆς σας ἐορτῆς.— Δοξασμένῳ 1912.
Παρακαλεῖται ὁ διὰ τῆς ἀδελφῆς του Νέας Ἑλλάδος κηρύξας ἐκυτόν ὡς ἀγνώστου διαμονῆς κ. **Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος**, προέδρος τοῦ τέως ἐν Ναυπλίῳ Συλλόγου «Πλαμμῆς», νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς «Διαπλάσεως» δρ. 35,50 πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του, τὸ ὅποιον πλειστάκις μέγιστ' ἔτιδε εἰς μάτην τῷ ὑπενθυμίσασμεν ἰδιαίτερως.

Τὸ ἄριστον καὶ χρεισιμώτερον ἔργον τοῦ Νέου ἔτους
Εἶνε ὁ Νεὸς τόμος τῆς "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," τοῦ 1912
 Μὲ τὰς 452 σελίδας του. — Μὲ τὰς 650 εἰκόνας του. — Μὲ τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονσαί». — Μὲ τὸν θαυμάσιον «Δὸν Κιχώτην». — Μὲ τοὺς «Ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους». — Μὲ τὸ «Παραμῦθι τῆς Ἀλεπούς». — Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.
Τιμᾶται: ΛΕΙΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 8 — ΧΡΥΣΟΛΕΙΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 10
 Καὶ ἀποστέλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
 Ἔτησια... δρ. 8,— Ἔτησια... φρ. 10,—
 Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50
 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,—
 Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ Τῷ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐδριμείδου ἀρ. 98, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος Ἐν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1912 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 3

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Γιές! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ ἀδιστακτῶς, εἶμαι εὐχαριστημένος. Φαίνεται καλὸς ἀνθρωπὸς.
 Ὁ Λωζὲν δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ με τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀφελῆ αὐτὴν ἀπάντησιν.

— Ναί, εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ συνεννοούμεθα πολὺ καλά οἱ δύο μας. Τὸ μόνον εἶνε, πῶς δὲν ξεύρω καλά καλὰ τι νὰ σὲ κάμω... Δὲν μοῦ χρειάζεται μικρὸς λακῆς.
 Ἀκούσας τὴν λέξιν «λακῆς», ὁ Μπόμπης ἀνόρθωσε τὸ σωματάκι του ὑπερηφάνως καὶ ἀνέκραξε με ἀγανάκτησιν:
 — Ὁ Μπόμπης εἶνε τζόκευ! ὄχι λακῆς!

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ δοῦξ γελῶν πάντοτε. Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δικίον. Θὰ σὲ κάμω τζόκευ. Αἱ ἵπποδρομιαὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ἐν χρήσει εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ θὰ φέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ μό-

δα... Ἀῦριον θὰ μιλήσω εἰς τὸν κόμητα Δαρτουᾶ καὶ εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, τὴν Βασιλισσαν Μαριαν Ἀντουανέταν. Θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ πῶς θὰ εὕρῃ νεῶν εὐκαίριαν διὰ νὰ διασκεδάσῃ... Λοιπόν, σύμφωνοι, μικρὲ Μπόμπη, θὰ εἶσαι ὁ τζόκευ μου καὶ θὰ καθάλῃκευθῇ τὰ ἵπποδρομικά μου ἄλογα... ὅταν θ' ἀποκινήσω. Πρὸς τὸ παρόν, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, γιὰτι θὰ εἶσαι κουρασμένος· εἶνε τέσσαρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Ἐπήδησεν εἰς ἕνα καναπέν, ἀξήπλωθη ἐπ' αὐτοῦ ἀνέτως, λέγων γκτοῦτ-μπάι, ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως.

Ὁ δοῦξ Λωζὲν, ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, ἐπῆρσεν ἕνα κερί ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐξήλθε διὰ νὰ υπάγῃ εἰς τὸν κοιτῶνα του.

Βαδίζων εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ παγωμένον διάδρομον, ἐπιθύριζε:
 «Τὶ διάβολο ἤθελε νὰ πῆ, ἐκεῖνο τὸ πωγμένον ἐξαρτικὸν μου θανάτου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μὲ σώσῃ, τάχα αὐτὸ τὸ παιδί!.. Ὀρισμένως ὁ τσαρλατάνος αὐτὸς δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναπροσκαλέσω εἰς τὸ δεῖπνον.

ΚΕΦΑΛ. Β' ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΠΟΞ Ὁ Μπόμπης στενοχωρεῖται.
 Ὀλίγας ἑβδομάδας μετὰ τὴν πηρεσία εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λωζὲν· οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον καὶ ὥρας ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Μπόμπης εἶχε πράγματι τύχην νὰ

«Θέλεις ἔργασίαν;» (Σελ. 22, στ. 6)

«Κυττάξατέ τον πῶς κάθεται ὀλομόναχος εἰς μίαν ἄκραν...» (Σελ. 22, στ. α')

τὴν ὁποίαν συνέβησεν ὅσα διηγῆθημεν ἀνωτέρω, ἐπανευρισκομένον τὸν φίλον μας μικρὸν τζόκευ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἴδιου μεγάρου τῶν Βερσαλλιῶν, ὅπου εἶδαμεν τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ζητοῦντας προσωρινὸν ἀσυλον.

Ἦτο περίπου ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς πρωίας· ὠραῖος ἀνοιχιάτικος ἥλιος ἐπλημμυρῶσα τὴν αὐλὴν καὶ ἀνέλυε τὰς χιόνας τὰς συσσωρευμένας εἰς τὰ ἄκρα, τελευτάτα ἴχνη τοῦ μακροῦ χειμῶνος, ὁ ὁποῖος ἐφάνητο ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐφειγένη. Ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου, λακῆδες, ἵπποκόμοι, μάγειροι καὶ θυρωροί, ἦσαν συνθροισμένοι καὶ ἀπελάμβανον φαῖδροι τὰς πρώτας ἐκείνας θερμὰς ἀκτίνας, συνόμιλουντες, φλυαροῦντες ἢ παίζοντες.

Δὲν ἦτο, βλέπετε, πολὺ βαρεῖά ἡ ὑπηρεσία εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λωζὲν· οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον καὶ ὥρας ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Μπόμπης εἶχε πράγματι τύχην νὰ

Ὀλίγας ἑβδομάδας μετὰ τὴν πηρεσία εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λωζὲν· οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον καὶ ὥρας ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Μπόμπης εἶχε πράγματι τύχην νὰ